

STS de 19 de desembre de 2005, recurs 596/2000

Incrementos retributivos: límites derivados de la LPGE (accés al text de la sentència)

La sentència del TSJ de Castella-La Manxa estima el recurs contenciós-administratiu interposat per l'Advocat de l'Estat en virtut del qual s'anul·la l'acord d'una Diputació que establí un augment genèric de les retribucions per als funcionaris dels grups C i D i reconeixia per al personal laboral l'increment retributiu acordat en l'acte de conciliació davant l'UMAC (Unitat de mediació, arbitratge i conciliació de la Conselleria d'Economia i Treball de la Junta d'Extremadura), per haver infringit la *Ley 12/1996, de 30 de diciembre, de Presupuestos Generales del Estado para 1997* i l'art. 4 de caràcter bàsic del *Real Decreto-Ley 12/1995, de 28 de diciembre, sobre Medidas urgentes en materia presupuestaria, tributaria y financiera*.

La Diputació recorre ara en cassació i considera que la sentència d'instància ha infringit els següents preceptes legals:

- L'art. 17 de la *Ley 12/1996*, donat que el que aquest precepte impedeix són les variacions de les retribucions del personal al servei de l'Administració en termes d'homogeneïtat, però no les adequacions imprescindibles que és el que la Diputació ha fet al continuar amb la reordenació de les funcions dels llocs de treball del seu catàleg.
- El principi constitucional d'autoorganització de les corporacions locals, i la concreció d'aquesta potestat administrativa contemplada en l'art. 4.1 a) de la *Ley 7/1985, de 2 de abril, reguladora de las bases de régimen local*, que permet les corporacions locals l'aprovació de les plantilles i RLLT.
- L'art. 24 de la *Ley 30/1984, de 2 de agosto, de medidas para la reforma de la función pública*, en la mesura que se li impedeix a la Diputació reflectir en el seu pressupost anual les variacions retributives derivades de l'homologació de funcions dels llocs de treball fruit de la reordenació.
- L'art. 3 del *Real Decreto 861/1986, de 25 de abril*, donat que s'impedeix la Diputació assignar el nivell que cregui oportú a cada lloc de treball.
- L'art. 68 del *Real Decreto 2/1995, de 7 de abril, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de procedimiento laboral*, donat que la sentència d'instància ignora la força executiva que aquest precepte atribueix l'acord de conciliació davant l'UMAC que reconeixia el personal laboral un determinat augment retributiu.

El TS desestima els cinc motius del recurs en atenció als següents arguments:

- **La Diputació ha desconegut l'abast que les normes contingudes en les lleis de pressupostos generals de l'Estat tenen al prohibir o limitar els increments retributius del personal al servei de l'Administració: les previsions de les lleis de pressupostos no prohibeixen qualsevol augment de les remuneracions, sinó que ho fan en termes d'homogeneïtat, de manera que els augments de plantilla o altres fets poden determinar increments per sobre del límit establert legalment. Quan l'Administració afirma que no es donen aquests termes d'homogeneïtat i que els augments estan justificats, és a ella a qui li**

toca la càrrega de la prova, i en aquest cas no ho fa: no ha particularitzat els motius pels quals era necessària l'adequació pretesa.

- **El principi d'autoorganització de les corporacions locals no autoritza a desconèixer els límits establerts a les normes legals, i per tant, en la LPGE.**
- Pel que respecta a l'acord de conciliació davant l'UMAC, aquest no autoritza l'Administració a incomplir un precepte legal.